

Prelato laiškas (2009 m. rugsėjis)

Rugsėjo mėnesio ganytojiškame laiške Opus Dei Prelatas pataria per klaidas ir kasdienius sunkumus artėti prie Mergelės.

2009-10-25

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Prasideda dar vienas mėnuo, kupinas švenčių, skirtų Švenčiausiajai Mergelei, kurios, kaip visada, mūsų, Jos vaikų širdis, pripildo džiaugsmo. Be to, man kyla ir ypatingų

prisiminimų, nes kaip tik rugsėjo 8 d., mūsų Motinos Gimimo šventę, pasiprašiau priimamas į Opus Dei. Kaip ir visi, taip ir aš manau, kad mane per Savo šventę įkvėpė mūsų Motina.

Kartą, kalbėdamas apie Tris Karalius, kurie sekdami paskui žvaigždę, traukė į Betliejų, mūsų Tėvas tvirtino: „*Tą patį patiriam ir mes. Mes irgi pastebim, kaip po truputį sieloje išsižiebia nauja ugnelė – troškimas tapti tikrais krikščionimis; jei leisite taip pasakyti, troškimas į Dievą pažvelgti rimtai. Jei dabar kiekvienas imtumėt garsiai pasakoti apie savo antgamtinį pašaukimą, kiti pamatytume, kad visi tie įvykiai buvo dieviški. Dėkokime Dievui Tėvui, Dievui Sūnui ir Dievui Šventajai Dvasiai bei Šventajai Marijai, per kurią mus pasiekia visos Dangaus malonės, už šią dovaną, kuri kartu su tikėjimo dovana yra*

didžiausia Dievo dovana žmogui: tvirtas troškimas pasiekti meilės pilnatvę, įsitikinus, kad yra reikalingas– ne tik galimas – šventumas ir profesiniuose, ir visuomeniniuose darbuose...“ [1].

Tą viename iš savo pamokslų, skirtų Mergelei, puikiai išreiškė Šventasis Bernardas, aistringas Marijos dainius: „*Be saulės, kuri nušviečia pasaulį, – rašė jis, – kaipgi išauštų diena? Be Marijos, didelių ir plačių jūrų žvaigždės, kas gi beliktų, jei ne viską apgaubianti tamsa, mirties šešėlis ir tirščiausios sutemos? Tad iš didžiausių sielos gelmių, iš visos širdies, su meile, savo valios jausmais ir troškimais garbinkime Mariją, nes tokia yra valia Dievo, panorusio, jog viską gautume per Mariją“ [2].*

Dvasinė tradicija Mariją pavadino Visagale Užtarėja, nes viskas, ko tik Ji paprašo savo Sūnaus, mums suteikiama. Mūsų Motina puikiai

žino, kas tinkama Dievo šlovei ir mūsų pačių sielų gerovei, ir būtent to mums prašo. Taigi su dideliu pasitikėjimu ir kuo toliau, tuo uoliau melskime Jos pagalbos šį mėnesį, kuris – kaip jau minėjau – kupinas Marijai skirtų švenčių. Iš kiekvienos šių švenčių, kaip bitės iš skirtingų gėlių, galim susirinkti visko, ko reikia, ir su Dievo padėjimu pagaminti šį medų, dvasinį peną, kurio mums, mažiems vaikams, būtinai reikia. Mus ragina ir pati mūsų Motina įkvepiančiais žodžiais, kuriuos Jai priskiria liturgija:

„Gimdau kilnią meilę, pagarbą ir šventą viltį; būdama amžina, esu duota visiems savo vaikams – tiems, kurie yra jo paskirti. Ateikite pas mane visi, kurie manęs trokštate, valgykite iki soties mano vaisių. Atsiminti mane yra saldžiau už medų, geriau turėti mane, negu medaus korį“ [3].

Susidūrę su šiuo didžiu lobiu, pamąstykite, ar dažnai dienos metu kreipiamės į mūsų Motiną, užklupti didelių ir mažų bėdų. Ar širdis ir lūpos taria tą švelnų kreipimąsi – Motina, mano Motina! – kuris nuolat veržesi iš mūsų Tėvo lūpų? Ar karštligiškai šaukiamės Jos, kaip apleisti vaikai, kuriems reikia motinos globos?

Pirmoji Marijos šventė šį mėnesį yra rugsėjo 8 d., Mergelės Gimimas. Turbūt ne kartą pagalvojome, kad gimus Marijai, žemėje ėmė brėkšti atpirkimo diena, nes iš Jos „*ortus est sol iustitiae, Christus Deus noster*“, gimė Kristus, teisingumo saulė, mūsų Dievas ir Atpirkėjas [4]. Šią įsimintiną dieną matė pranašai, o Bažnyčia ją mini, pirmiems Mišių skaitiniams parinkdama Michėjo ištrauką apie Betliejų, kurioje gimsiąs Mesijas. „**Išminčius sako**, – teigia Benediktas XVI, – **kad Jis bus Dovydo palikuonis, kaip ir Jis, kilęs iš**

Betliejaus, bet Jo asmuo peržengs žmogiškas ribas, nes „Jo kilmė yra iš senovės“, pranykstanti pačiuose neatmenamiausiuose laikuose, pasiekdama amžinybę; Jo didybė sieks „pačius atokiausius žemės kampelius“, su kuria visus pasieks ir ramybė (plg. Mch 5, 1-4) [5].

Popiežius kalba toliau:

„Apibūdindamas „Viešpaties Siųstojo“ atėjimą, pranašas pavartoja mįslingą posakį: „kol gimdančioji pagimdys“ (Mch 5,2).

Taip liturgija, privilegijuotoji tikėjimo mokykla, mus moko, kad Marijos gimimas yra tiesiogiai susijęs su Mesijo, Dovydo sūnaus, gimimu“ [6].

Paslaptinguose Michėjo žodžiuose išvelgiama užuomina į Izaijo pranašystę, kurią Evangelija priskiria Marijai: „*ecce, virgo concipiet et pariet filium, et vocabit nomen eius Emmanuel*“, „štai Mergelė taps nėščia, pagimdys sūnų ir pavadins jį

Emanueliu“ [7]. Šie žodžiai išsipildė Apreiškimo akimirka, kai Dievo Žodis Šventosios Dvasios veikimu įsikūnijo tyriausiose mūsų Motinos iščiose.

Po Viešpaties įsikūnijimo žinios Evangelijos skaitiniai mums siūlo ilgą Jėzaus genealogijos ištrauką pagal šv. Matą. **„Jie atskleidžia Izraelio istoriją nuo Abraomo tarsio piligrimystę, kuri įkalnėmis ir nuokalnėmis, trumpais ir ilgaus keliais galiausiai nuveda pas Kristų“** [8]. Šiame ilgame Senojo Testamento veikėjų sąrašė kartu su moterimis ir vyrais, kurie yra ištikimi Dievui, nemažai ir tokių, kurie elgėsi kitaip. Pasirodo didieji Patriarchai – Abraomas, Izaokas ir Jokūbas, kurie ištikimai tarnavo Dievui, ir vadai, karaliai bei paprasti žmonės, kurie gyveno kaip tikri nusidėjėliai. Kai kurie iš jų gailėjosi, kiti ne. Tas pats ir tarp moterų: kartu su Ruta, kurią Dievas mylėjo,

minimos kitos, kurios Jį užgavo. Benediktas XVI pabrėžia, kad „genealogija su savo šviesiomis ir tamsiomis figūromis, su sėkmėmis ir nesėkmėmis mums įrodo, jog Dievas rašo tiesiai net kreivais mūsų istorijos keliais. Dievas mums palieka laisvę, tačiau mūsų nesėkmėse moka atrasti naujus kelius savo meilei. Dievas nepatiria nesėkmių. Ši genealogija yra Dievo ištikimybės įrodymas, įrodymas, kad Dievas mums neleidžia suklupti, ir kvietimas visada iš naujo kreipti gyvenimą į Jį, visada iš naujo eiti Kristaus link“ [9].

Taip šią ištrauką mums aiškino ir šv. Chosemarija. Jis atkreipdavo mūsų dėmesį, jog *„evangelistai negalėjo aprašyti visko, ką žinojo apie Jėzų Kristų, nes būtų turėję prirašyti ištisus tomus, kad surinktų visus Jo gyvenimo žodžius ir įvykius. Tačiau tarp įvykių, kuriuos*

atsirinko, netrūksta menkinamų pačius Apaštalus. Bet visuose slypi mokymas“ [10]. Ir patikslina: „Dar kartą išigilinę į Jėzaus Kristaus genealogiją, matom vyrus ir moteris, Juozapo ir Marijos protėvius, kurie nebuvo geras pavyzdys. Šia pamoka Dievo Motina neabejotinai mus ragina apsvarstyti, kad Ji, tyra – nekaltai pradėtoji! – mus priima su mūsų dėmėmis. O kai mes priartėjame prie Jos ir Jėzaus su švaria sąžine ir gerų troškimų kupina valia, tuomet praeitis nebesvarbi. Galime pakeisti savo gyvenimą, ir tam per dieną turėsime ne kartą pasitaisyti savo kelyje“ [11].

Šios mintys Kunigų metais skatina – taip pat nuodėmklausius – uoliau apaštalauti ir skleisti Viešpaties Bažnyčiai suteiktą susitaikinimo sakramento būtinybę ir dėkoti už šią galimybę atpirkti kaltes. Be to, šie apmąstymai mums suteikia

optimizmo ir ramybės, nes padeda
suvokti, kad Dievas nepavargsta nuo
mūsų silpnybių, nors jų ir nenori. Nei
mūsų nuodėmės, nei trūkumai, jei
gailimės dėl šių netobulumų ir
prašom atleidimo, prireikus
priimdami Atgailos sakramentą,
negalės mūsų nuo Jo atitolinti.
Viešpats trokšta nuolat savo
gailestingumu mus patraukti į savo
meilę.

**„Ir jūs, ir aš, – kartoju šv.
Chosemarijos žodžiais, – *turėkime
šią kovos viziją; niekuomet
nepamirškime, kad vidiniame
gyvenime būtina nenuilstamai
kautis; nenusiminkime, kai
stengdamiesi tarnauti Dievui, ir
ne vieną, o daug kartų, turėsime
pasitaisyti*“ [12].**

Praėjus keturioms dienoms nuo
Marijos Gimimo, rugsėjo 12 d.
minima Švč. Mergelės Marijos vardo
diena. Kaip džiugiai Ją vadiname

Marija –Jos vardu! Turime jį visada nešiotis širdyje ir lūpose, bet ypač tada, kai sielą krečia pagundų ir sunkumų vėjai, kuriuos Viešpats kartais leidžia norėdamas puoselėti mūsų nuolankumą ir pabudinti besąlygišką mūsų pasitikėjimą Jo visagalybe.

Tokiomis išbandymų akimirkomis galbūt atsiras neviltis, o gal ir nusilps uolumas kautis; tada turime atkakliau pažvelgti į „Stella maris“, į Mergele Mariją. Dar kartą pasiklausykime šv. Bernardo, kuris pasauliniu mastu žinomame tekste rašo: *„Jei pakyla pagundų vėjai, jei suklumpi už sielvarto kliūčių, pažvelk į žvaigždę, pašauk Mariją (...). Jei paskui Ją seksi, neišklysi iš kelio, jei Jos melsi, sulauksi, jei apie Ją galvosi, nepasiklysi. Jeigu Ji tave laikys už rankos, nesuklups; jei tave saugos, nebus ko bijoti; jei Ji rodys tau kelią, nepavargsi; laimingas prieisi uostą, jeigu Ji tave globos. Taip pats pajusi,*

kokie teisingi šie žodžiai: „O Mergelės vardas buvo Marija“ (Lk 1, 27)“ [13].

Su galinga Mergelės pagalba visada būsimi nugalėtojai, nors kartais ir pasijustume pralaimėję dienos grumtynes. Marija nenuilstamai mus saugo, o mūsų lūpose išgirdusi savo vardą tuoj pat mus apsaugos.

„Motina! Stipriai, labai stipriai šaukis Jos. Ji tave girdi, galbūt mato tave atsidūrusį pavojuje, ir tavoji Motina Šventoji Marija sykiu su savo Sūnaus malone tau siūlo ir savo prieglobsčio paguodą, savo motiniškų glamonių švelnumą. Ir pasijusi sutvirtėjęs naujai kovai“ [14].

Rugsėjo 15 d. Marija prie Kryžiaus mums rodo, koks vertingas yra slaptas ir tylus pasiaukojimas. Gėrėkimės ir apmąstykime jos stiprybę kančios ir skausmo valandą. ***„Jėzus jaučia paguodą, šalia tykiai stovint mylinčią Motiną. Marija***

nešaukia, nebėgioja iš vienos vietos į kitą. „Stabat“: Ji stovi šalia Sūnaus“ [15]. Ar taip, mano dukterys ir sūnūs, išmoksime, kad stiprybė išlikti prie Kryžiaus – prie Kristaus ant Kryžiaus – yra gausių antgamtinių vaisių sąlyga ir garantas? Mintys apie mūsų Motinos elgesį turi mums padėti pasitaisyti fizinių ar dvasinių kančių valandą, netgi tada, kai iš sielos gelmių kėsinaisi prasiveržti maištas. Tad kviečiu jus mąstyti tais pačiais žodžiais, kuriuos šitiek kartų kartojo mūsų Tėvas ir kurie jam padėjo iki galo įvykdyti Dievo jam patikėtą misiją: **„Ar to nori, Viešpatie?.. Tada ir aš to noriu!“** [16].

Be to, kaipgi tokią dieną neprisiminsime mylimiausiojo tėvo Alvaro? Per šią dar vieną jo paskelbimo pirmuoju mūsų Tėvo įpėdiniu sukaktį prašykime jo pagalbos, kad mus iš Dievo pasiektų ramybė, sielos susitaikinimas, kurį jis

nuolat skleidė aplinkiniams, ypač tada, kai slėgė įtampa ar sunkumai.

Galiausiai rugsėjo 24 d. minime liturginę mūsų Maloningosios Motinos šventę. Jos pagalbos svarbiausiomis Opus Dei istorijos akimirkomis prašė šv. Chosemarija, neabejodamas, kad Ji suteiks malonių ir gailestingumo, kad jis galėtų geriau tarnauti sieloms. Tardami šį motinišką vardą, prašykime Jos ir mes atgamtiškų dovanų, kurių dabar taip reikia Bažnyčiai ir šiai Bažnyčios dalelytei Opus Dei, ir mums visoms ir visiems. Neužmirškime atkakliai melstis šiais Kunigų metais – dar kartą kartoju – už kunigų pašaukimą, už visų pašvęstų dvasininkų šventumą.

Šioje maldoje suteikite ypatingą dėmesį jūsų asocijuotiesiems broliams, kuriuos rugsėjo 6 d. iššventinsiu Torreciudade. Ir kaip jums kiekvieną mėnesį primenu,

nepamirškite melstis ir už Popiežių
bei visus jo pagalbininkus
Bažnyčioje. Karščiau melskimės
*„Dominus conservet eum, et vivificet
eum, et beatum faciat eum in terra“*,
kasdien į Dangų keldami giesmę [17].
Ypač jį lydėkime kelionėje į Čekijos
Respubliką, kur jis planuoja viešėti
šio mėnesio 26-28 dienomis.

Priešais Apvaizdos Dievo Motinos
paveikslą Puerto Rike ir Gvadalupe's
Mergelės Meksikoje, meldžiausi su
jumis visomis ir visais. Taip pat
turėjau – turėjome – progą sustoti
prie triptiko Kelno katedroje, kur šv.
Chosemarija ne vieną kartą laikė šv.
Mišias ir dėkojo už Kalvarijos Auką,
garbindamas Viešpatį, stipriai
laikydamasis Visagalės Užtarėjos,
mūsų Motinos Švenčiausiosios
Marijos rankos.

Mano dukterys ir sūnūs, šalyse,
kurioje skleidžiame apaštališką
veiklą, mūsų laukia daug

džiaugsmingo darbo su sielomis.
Todėl trokštu jums pranešti, kad
rugspjūčio 15 d., atnaujinus Opus Dei
pašventimą Saldžiausiajai Mergelės
Širdžiai, parodžiau mūsų Motinai, jog
norime taip, kaip šv. Chosemarija
1951 m. Lorete, melsti, kad mus
kasdien valdytų troškimas tarnauti
žmonijai.

Su didžia meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+ Javier

Pamplona, 2009 m. rugsėjo 1 d.

[1] Šv. Chosemarija, Es Cristo que
pasa, nr.32.

[2] Šv. Bernardas, Mergelės Gimimo
homilija.

[3] Romėnų Mišiolas, Palaimintosios
Mergelės Marijos Gimimas.

[4] Sir 24, 24-27.

[5] Benediktas XVI, Homilija Mūsų Motinos Šventovėje Bonarijoje (Kaljaryje), 2008/11/07.

[6] Ten pat.

[7] Iz 7, 14; Mt 1, 23.

[8] Benediktas XVI, Mergelės Gimimo šventės homilija, 2007/11/08.

[9] Ten pat.

[10] Šv. Chosemarija, Apuntes tomados en una meditacion, 1966/11/08.

[11] Ten pat.

[12] Ten pat.

[13] Šv. Bernardas, 2oji homilija apie Apreiškimą, 17.

[14] Šv. Chosemarija, Kelias, nr. 516.

[15] Šv. Chosemarija, Amigos de Dios, nr. 288.

[16] Šv. Chosemarija, Kelias, nr. 762.

[17] Plg. Ps 40 [41], 3.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-
laiskas-2009-m-rugsejis/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2009-m-rugsejis/) (2025-08-11)